

AGATHA CHRISTIE

Το τρίτο κορίτσι

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το τρίτο κορίτσι**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Third Girl*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollins Publishers*, Λονδίνο 2015
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπλάνας
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Agatha Christie Limited, 1966. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: *HarperCollins Publishers Ltd.*
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Το χαμόγελο της Μέδουσας»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4618-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4619-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr * **<http://blog.psychogios.gr>**

AGATHA CHRISTIE

Το τρίτο κορίτσι

Μετάφραση: Γιώργος Μπλάνας

Στη Νόρα Μπλάκμπορο

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Τρίτο κορίτσι είναι ένα μυθιστόρημα από τα τελευταία της Άγκαθα Κρίστι με πρωταγωνιστή τον Ηρακλή Πουαρό. Κυκλοφόρησε πρώτη φορά στην Αγγλία τον Νοέμβριο του 1966, ενώ στην Αμερική τον επόμενο χρόνο, αφού όμως είχε προηγηθεί, τον Απρίλιο του 1967, μία έκδοσή του με μοντάζ φωτογραφιών, στο περιοδικό Readbook.

Αν και πρόκειται για ένα από τα τελευταία έργα της Κρίστι με ήρωα τον Πουαρό, είναι παράδοξο που ο ντετέκτιβ εμφανίζεται από την αρχή ως το τέλος της ιστορίας, κάτι που δε συνηθίζει να κάνει η Άγκαθα προς το τέλος της «καριέρας» του διάσημου ντετέκτιβ.

Σε όλο το έργο υπάρχουν διασκεδαστικές αναφορές τόσο στην ηλικία του Πουαρό όσο και στο γεγονός ότι τώρα πια, μπαίνοντας στη δεκαετία του '60, σταματά σιγά σιγά να έχει την αναγνωρισιμότητα που είχε τις προηγούμενες δεκαετίες.

Το μυθιστόρημα διασκευάστηκε το 2008 για τη σειρά Agatha Christie's Poirot του ITV, με τον Ντέιβιντ Σουσέ στον ρόλο του Πουαρό και τη Ζόι Γουαναμέικερ στον ρόλο της Αριάδνης Όλιβερ. Μάλιστα, μεταφέρθηκε στη δεκαετία του '30, ώστε να ταιριάζει με το κλίμα της υπόλοιπης σειράς.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Διάσημος Βέλγος ντετέκτιβ που αναλαμβάνει να λύσει τον γρίφο της εξαφάνισης της μυστηριώδους κοπέλας που ένα πρωί χτύπησε την πόρτα του σπιτιού του και του εκμυστηρεύτηκε πως ίσως είναι δολοφόνος.

Αριάδνη Όλιβερ

Πασίγνωστη συγγραφέας βιβλίων μυστηρίου, η οποία θα βοηθήσει τον Πουαρό στην έρευνά του.

Τζορτζ

Υπηρέτης του Ηρακλή Πουαρό.

Δεσποινίς Λέμον

Γραμματέας του Πουαρό.

Κύριος Γκόμπι

Συνεργάτης του Ηρακλή Πουαρό. Είναι ο άνθρωπος που συλλέγει πληροφορίες για λογαριασμό του ντετέκτιβ.

Νόρμα Ριστάρικ

Νεαρή κοπέλα γύρω στα είκοσι, που εμφανίζεται ξαφνικά στο σπίτι του Πουαρό και του λέει πως νομίζει ότι έχει κάνει κάποιον φόνο.

Ντέιβιντ Μπέικερ

Φίλος της Νόρμα, ένας μακρυμάλλης νέος της εποχής του, που ντύνεται πάντα με μοντέρνα πολύχρωμα ρούχα.

Σερ Ρόντρικ Χόρσφιλντ

Ηλικιωμένος πρώην υπάλληλος των μυστικών υπηρεσιών, θείος του Σάιμον και του Άντριου Ριστάρικ.

Σόνια

Βοηθός και γραμματέας του σερ Ρόντρικ Χόρσφιλντ.

Άντριου Ριστάρικ

Πατέρας της Νόρμα και ανιψιός του σερ Ρόντρικ Χόρσφιλντ. Είναι δεύτερη φορά παντρεμένος, αυτή τη φορά με τη Μέρι Ριστάρικ.

Μέρι Ριστάρικ

Δεύτερη σύζυγος του Άντριου Ριστάρικ, μητριά της Νόρμα.

Κλόντια Ρις-Χόλαντ

Γραμματέας του πατέρα της Νόρμα και συγκάτοικός της στο διαμέρισμα που μοιράζονται τρεις κοπέλες.

Φράνσις Κάρι

Υπάλληλος σε γκαλερί της Μποντ Στριτ, επίσης συγκάτοικός της Νόρμα.

Αρχιεπιθεωρητής Νίλι

Αστυνομικός επιθεωρητής της Σκότλαντ Γαρντ, βασικός πληροφοριοδότης του Πουαρό.

Δρ Τζον Στίλινγκφιλντ

Ψυχίατρος.

Ο Ηρακλής Πουαρό καθόταν στο τραπέζι κι έπαιρνε το πρωινό του. Στο δεξί χέρι του άχνιζε ένα φλιτζάνι με σοκολάτα. Πάντα του άρεσαν τα γλυκά. Το συνοδευτικό της σοκολάτας ήταν ένα μπριός. Πήγαινε ωραία με τη σοκολάτα. Κούνησε το κεφάλι του με επιδοκίμασία. Ήταν από το τέταρτο κατάσταση που δοκίμασε: δανέζικο, αλλά απείρως ανώτερο από το υποτιθέμενο γαλλικό εκεί κοντά, που δεν ήταν παρά σκέτη απάτη. Ήταν ικανοποιημένος γαστρονομικά. Το στομάχι του ήταν ήσυχο. Το μυαλό του, επίσης, ήταν ήσυχο – ίσως κάπως υπερβολικά. Είχε ολοκληρώσει το *magnum opus** του, μια ανάλυση μεγάλων συγγραφέων αστυνομικού μυθιστορήματος. Είχε τολμήσει να μιλήσει καυστικά για τον Έντγκαρ Άλαν Πόε, είχε διαμαρτυρηθεί για την απουσία μεθόδου και τάξης στα ρομαντικά ξεσπάσματα του Γουίλκι Κόλινς, είχε επαινέσει ως τα ουράνια δυο Αμερικανούς συγγραφείς που ήταν ουσιαστικά άγνωστοι, και είχε, με διάφορους άλλους τρόπους, δώσει εύσημα όπου όντως οφείλονταν, ενώ τα είχε αρνηθεί αυστηρά όπου θεωρούσε ότι δεν οφείλονταν. Είχε δει το βιβλίο του στο τυπογραφείο και –εκτός από έναν πραγματικά απίστευτο αριθμό τυπογραφικών λαθών– είχε δηλώσει πως ήταν καλό. Είχε απολαύσει αυτό το λογοτεχνικό επίτευγμα και είχε ευχαριστηθεί το ατέλειωτο διάβασμα που χρειάστηκε να κάνει, είχε

* Έργο ζωής. (Σ.τ.Μ.)

ρουθουνίσει με αποστροφή, πετώντας ένα βιβλίο στο πάτωμα (αν και πάντα θυμόταν να σηκωθεί να το μαζέψει και να το ρίξει τακτικά στο καλάθι των ακρήστων), και είχε κουνήσει το κεφάλι του με επιδοκιμασία στις σπάνιες περιπτώσεις που αυτή η επιδοκιμασία ήταν δικαιολογημένη.

Και τώρα; Είχε ένα ευχάριστο διάλειμμα χαλάρωσης, πολύ απαραίτητο μετά τον πνευματικό μόχθο. Ωστόσο, δεν μπορούσε κανείς να χαλαρώνει για πάντα, έπρεπε να προχωρήσει στο επόμενο πράγμα. Δυστυχώς, δεν είχε ιδέα τι θα μπορούσε να είναι το επόμενο πράγμα. Κάποιο επιπλέον λογοτεχνικό επίτευγμα; Θεωρούσε πως όχι. «Κάνε κάτι καλά και μετά άφησέ το ήσυχο». Αυτό ήταν το μότο του. Η αλήθεια ήταν πως βαριόταν. Όλη αυτή η επίπονη πνευματική δραστηριότητα, στην οποία είχε ενδώσει, ήταν υπερβολική. Τον είχε οδηγήσει σε κακές συνήθειες, τον είχε κάνει πολύ νευρικό...

Ενοχλητικό! Κούνησε το κεφάλι του και ήπια άλλη μια γουλιά σοκολάτα.

Άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο Τζορτζ, ο καλά εκπαιδευμένος υπηρέτης του. Ο τρόπος του ήταν γεμάτος σεβασμό και ελαφρά απολογητικός.

Έβηξε. «Α...» έκανε παύση, «μια... νεαρή κυρία θέλει να σας δει».

Ο Πουαρό τον κοίταξε με έκπληξη και ελαφριά δυσaráσκεια.

«Δε βλέπω κόσμο αυτή την ώρα», είπε επικριτικά.

«Όχι, κύριε», συμφώνησε ο Τζορτζ.

Κύριος και υπηρέτης αλληλοκοιτάχτηκαν. Η επικοινωνία ήταν μερικές φορές γεμάτη δυσκολίες γι' αυτούς. Με μια διακύμανση της φωνής ή με κάποιον υπαινιγμό ή με ορισμένη επιλογή λέξεων ο Τζορτζ έδειχνε ότι θα μπορούσε να εκμαιευτεί κάτι, αν γινόταν η σωστή ερώτηση. Ο Πουαρό σκέφτηκε ποια θα μπορούσε να είναι η σωστή ερώτηση σε αυτή την περίπτωση.

«Είναι όμορφη αυτή η νεαρή κυρία;» ρώτησε προσεκτικά.

«Κατά τη γνώμη μου... όχι, κύριε, αλλά τα γούστα διαφέρουν».

Ο Πουαρό σκέφτηκε την απάντησή του. Θυμήθηκε τη μικρή παύση που είχε κάνει ο Τζορτζ πριν από τις λέξεις *νεαρή κυρία*. Ο Τζορτζ ήταν ευαίσθητος κοινωνικός παρατηρητής. Ήταν αβέβαιος για το στάτους της επισκέπτριας, αλλά της είχε δώσει το προνόμιο της αμφιβολίας.

«Κατά τη γνώμη σου, είναι μάλλον μια νεαρή κυρία, παρά, ας πούμε, ένα νεαρό άτομο;»

«Έτσι νομίζω, κύριε, αν και δεν είναι πάντα εύκολο να το πεις με σιγουριά αυτό σήμερα».

Ο Τζορτζ μίλησε με γνήσια στενοχώρια.

«Ανέφερε τον λόγο που θέλει να με δει;»

«Είπε...» ο Τζορτζ πρόφερε τις λέξεις με κάποια απροθυμία, σαν να ζητούσε προκαταβολικά συγγνώμη, τρόπος του λέγειν, γι' αυτές, «ότι θέλει να σας συμβουλευτεί για έναν φόνο που ενδεχομένως έχει διαπράξει».

Ο Ηρακλής Πουαρό κοίταξε με κενό βλέμμα. Τα φρύδια του υψώθηκαν. «Ενδεχομένως έχει διαπράξει; Δεν ξέρει;»

«Έτσι είπε, κύριε».

«Ανεπαρκές, αλλά πιθανώς ενδιαφέρον», είπε ο Πουαρό.

«Ίσως... είναι κάποιο αστέιο, κύριε», είπε ο Τζορτζ, δύσπιστα.

«Όλα είναι πιθανά, υποθέτω», παραδέχτηκε ο Πουαρό, «ωστόσο δύσκολα θα σκεφτόταν κανείς...» Σήκωσε το φλιτζάνι του. «Πέρασε τη μέσα σε πέντε λεπτά».

«Μάλιστα, κύριε». Ο Τζορτζ αποσύρθηκε.

Ο Πουαρό ήπια την τελευταία γουλιά από τη σοκολάτα του, έσπρωξε στην άκρη το φλιτζάνι και σηκώθηκε. Πήγε ως το τζάκι και διόρθωσε προσεκτικά το μουστάκι του στον καθρέφτη πάνω από το διακοσμητικό πλαίσιο. Ικανοποιημένος, επέστρεψε στην καρέκλα του και περίμενε την άφιξη της επισκέπτριάς του. Δεν ήξερε τι ακριβώς να αναμένει...

Ήλπιζε, ίσως, για κάτι πιο κοντά στη δική του άποψη για τη γυναικεία ελκυστικότητα. Του ήρθε στον νου η ξεπερασμένη φράση «θλιμμένη ομορφιά». Απογοητεύτηκε όταν ξαναγύρισε ο

Τζορτζ φέρνοντας μέσα την επισκέπτρια· κούνησε νοερά το κεφάλι του και αναστέναξε. Εδώ δεν υπήρχε ούτε ομορφιά ούτε αισθητή θλίψη. Ελαφριά σύγχυση θα φαινόταν πιο ακριβής περιγραφή.

Πφφφ! σκέφτηκε με αηδία ο Πουαρό. *Τα σημερινά κορίτσια! Δεν προσπαθούν καν να βελτιώσουν λίγο την εμφάνισή τους... Με ωραίο μακιγιάζ, ελκυστικό ντύσιμο, καλοχτενισμένα μαλλιά από μια καλή κομμώτρια, μπορεί και να περνούσε. Μα, τώρα...*

Η επισκέπτριά του ήταν ένα κορίτσι γύρω στα είκοσι. Μακριά ακατάστατα μαλλιά ακαθόριστου χρώματος έπεφταν σκόρπια στους ώμους της. Τα μάτια της, που ήταν μεγάλα, είχαν μια κενή έκφραση και ήταν γαλαζοπράσινα. Φορούσε ρούχα που μάλλον ήταν το στιλ που προτιμούσε η γενιά της. Ψηλές μαύρες δερμάτινες μπότες, λευκές μάλλινες κάλτσες με αραιή πλέξη, αμφίβολης καθαριότητας, προκλητική κοντή φούστα κι ένα μακρύ και φαρδύ, χοντρό μάλλινο πουλόβερ. Οποιοσδήποτε της ηλικίας και της γενιάς του Πουαρό θα είχε μόνο μία επιθυμία: να ρίξει το κορίτσι σε μια μπανιέρα το συντομότερο δυνατόν. Συχνά ένιωθε αυτή την παρόρμηση περπατώντας στους δρόμους. Υπήρχαν εκατοντάδες κορίτσια που έδειχναν ακριβώς το ίδιο. Έδειχναν όλα βρόμικα. Παρ' όλα αυτά –σχήμα οξύμωρο–, αυτή εδώ είχε την εμφάνιση ατόμου που κινδύνευε να πνιγεί πρόσφατα και το έβγαλαν από το ποτάμι. Τέτοια κορίτσια, συνέχισε τη σκέψη του, ίσως να μην ήταν πραγματικά βρόμικα. Απλώς σπαταλούσαν τεράστιο κόπο να δείχνουν έτσι.

Σηκώθηκε με τη συνηθισμένη ευγένειά του, τη χαιρέτησε διά χειραψίας και τράβηξε μια καρέκλα για να καθίσει.

«Ζητήσατε να με δείτε, μαντζαζέλ; Καθίστε, σας παρακαλώ».

«Αχ», είπε η κοπέλα, με ελαφρά ξέπνοη φωνή. Έμεινε να τον κοιτάζει.

«Eh bien», είπε ο Πουαρό.

Εκείνη δίστασε. «Νομίζω πως θα... προτιμούσα να μείνω όρθια». Τα μεγάλα μάτια της συνέχισαν να κοιτάζουν με αμφιβολία.

«Όπως θέλετε». Ο Πουαρό κάθισε πάλι στην καρέκλα του και την κοίταξε. Περίμενε.

Η κοπέλα άλλαξε θέση στα πόδια της, χαμήλωσε το βλέμμα της σε αυτά κι ύστερα το σήκωσε πάλι στον Πουαρό.

«Εσείς... εσείς είστε ο Ηρακλής Πουαρό;»

«Βεβαίως. Πώς μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;»

«Αχ, δηλαδή, είναι δύσκολο, υποθέτω. Θέλω να πω...»

Ο Πουαρό ένιωσε πως ίσως χρειαζόταν λίγη βοήθεια.

«Ο υπηρέτης μου μού είπε ότι θέλατε να με συμβουλευτείτε επειδή νομίζετε πως ίσως έχετε διαπράξει φόνο. Σωστά;» είπε για να τη διευκολύνει.

Το κορίτσι έγενεψε καταφατικά. «Σωστά».

«Όπωςδήποτε αυτό δεν είναι θέμα που επιδέχεται αμφιβολία. Εσείς η ίδια θα πρέπει να γνωρίζετε αν διαπράξατε φόνο ή όχι».

«Κοιτάξτε, δεν ξέρω πώς ακριβώς να το θέσω. Θέλω να πω...»

«Ελάτε, λοιπόν», είπε ο Πουαρό καλοσυνάτα. «Καθίστε. Χαλαρώστε. Πείτε τα μου όλα».

«Δε νομίζω... αχ, Θεέ μου, δεν ξέρω πώς να... Βλέπετε, είναι όλο τόσο δύσκολο. Άλλαξα... άλλαξα γνώμη. Δε θέλω να φανώ αγενής αλλά... λοιπόν... νομίζω πως καλύτερα είναι να πηγαίνω».

«Ελάτε τώρα! Θάρρος!»

«Όχι, δεν μπορώ. Νόμιζα πως θα μπορούσα να έρθω και... και να σας ρωτήσω... να σας ρωτήσω τι πρέπει να κάνω... αλλά δεν μπορώ, καταλαβαίνετε. Είναι όλα τόσο διαφορετικά από...»

«Από τι;»

«Λυπάμαι πολύ, δε θέλω να φανώ αγενής, αλλά...»

Αναστέναξε βαθιά, κοίταξε τον Πουαρό, κοίταξε αλλού και ξαφνικά ξεφούρνισε:

«Είστε πολύ γέρος. Κανείς δε μου είπε πως είστε τόσο γέρος. Πραγματικά δε θέλω να φανώ αγενής, αλλά... ορίστε. Είστε πολύ γέρος. Πραγματικά λυπάμαι πολύ».

Γύρισε απότομα και βγήκε αδέξια από το δωμάτιο, μάλλον σαν απελπισμένη νυχτοπεταλούδα στο φως της λάμπας.

Ο Πουαρό, με ανοιχτό το στόμα, άκουσε την εξώπορτα να βροντάει.

«Nom d'un nom d'un nom...»* φώναξε.

* Για όνομα του Θεού... (Σ.τ.Μ.)

Χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο Ηρακλής Πουαρό δε φάνηκε καν να το αντιλαμβάνεται. Χτυπούσε με οξύ και επίμονο ήχο. Μπήκε στο δωμάτιο ο Τζορτζ και προχώρησε προς το μέρος του, ρίχνοντας μια ερωτηματική ματιά στον Πουαρό.

«Άφυσέ το», είπε ο Πουαρό, κάνοντας μια χειρονομία.

Ο Τζορτζ υπάκουσε, φεύγοντας πάλι από το δωμάτιο. Το τηλέφωνο συνέχισε να κουδουνίζει. Ο οξύς εκνευριστικός ήχος συνέχιζε. Ξαφνικά σταμάτησε. Έπειτα από ένα δυο λεπτά, όμως, άρχισε πάλι.

«Α, μα τον Θεό! Αυτή θα πρέπει να είναι γυναίκα... σίγουρα γυναίκα».

Αναστέναξε, σηκώθηκε και πήγε στο τηλέφωνο.

Σήκωσε το ακουστικό. «Αλό!» είπε.

«Ο... ο Ηρακλής Πουαρό.»

«Ο ίδιος.»

«Η κυρία Όλιβερ είμαι... η φωνή σας ακούστηκε διαφορετική. Δεν την αναγνώρισα στην αρχή».

«Καλησπέρα, μαντάμ... είστε καλά, ελπίζω...»

«Ω, καλά είμαι». Η φωνή της Αριάδνης Όλιβερ ακούστηκε με τους συνηθισμένους εύθυμους τόνους της. Η διάσημη συγγραφέας αστυνομικών ιστοριών και ο Ηρακλής Πουαρό είχαν φιλικές σχέσεις.

«Σας τηλεφωνώ μάλλον νωρίς, αλλά θέλω να σας ζητήσω μια χάρη».

«Παρακαλώ».

«Πρόκειται για το ετήσιο δείπνο της Λέσχης μας των Αστυνομικών Συγγραφέων. Αναρωτιόμουν αν θα θέλατε να έρθετε και να είστε ο προσκεκλημένος ομιλητής μας φέτος. Θα είναι πολύ, πάρα πολύ γλυκό εκ μέρους σας, αν το κάνετε».

«Πότε είναι;»

«Τον επόμενο μήνα, στις είκοσι τρεις».

Ένας βαθύς στεναγμός ακούστηκε από το τηλέφωνο.

«Αλίμονο! Είμαι πολύ γέρος. . .»

«Πολύ γέρος; Τι, στην ευχή, εννοείτε; Δεν είστε καθόλου γέρος».

«Όχι λέτε;»

«Φυσικά και όχι. Είστε υπέροχος. Μπορείτε να μας πείτε πολλές ωραίες ιστορίες για πραγματικά εγκλήματα».

«Και ποιος θα θέλει να τις ακούσει;»

«Όλοι αυτοί. . . Κύριε Πουαρό, συμβαίνει κάτι; Έγινε κάτι; Ακούγεστε στενοχωρημένος».

«Ναι, είμαι στενοχωρημένος. Τα αισθήματά μου. . . αχ, τέλος πάντων, δεν έχει σημασία».

«Μα, μιλήστε μου γι' αυτό».

«Γιατί να κάνω φασαρία;»

«Γιατί να μην κάνετε; Καλά θα κάνετε να έρθετε εδώ και να μου τα πείτε όλα. Πότε να σας περιμένω; Σήμερα το απόγευμα. Ελάτε να πιούμε μαζί ένα τσάι».

«Απογευματινό τσάι δεν πίνω».

«Τότε μπορείτε να πιείτε καφέ».

«Δεν είναι η ώρα που πίνω συνήθως καφέ».

«Σοκολάτα; Με κρέμα από πάνω; Ή ένα αφέψημα; Σας αρέσει να πίνετε αφεψήματα; Ή λεμονάδα. Ή πορτοκαλάδα. Ή θα θέλατε καφέ χωρίς καφεΐνη, αν μπορέσω να βρω. . .»

«Ah ça, non, par exemple!* Είναι ανδία».

«Ένα από αυτά τα σιρόπια που σας αρέσουν τόσο πολύ... Ξέρω, έχω μισό μπουκάλι Ριμπένα στο ντουλάπι».

«Τι είναι το Ριμπένα;»

«Χυμός μαύρου φραγκοστάφυλου».

«Στ' αλήθεια, πρέπει κανείς να σας το αναγνωρίσει! Πραγματικά προσπαθείτε, μαντάμ. Η περιποίησή σας με συγκινεί. Θα δεχτώ με χαρά να πιω ένα φλιτζάνι σοκολάτα σήμερα το απόγευμα».

«Ωραία. Και θα μου πείτε τα πάντα γι' αυτό που σας στενοχώρησε».

Έκλεισε.

Ο Πουαρό σκέφτηκε για μια στιγμή. Έπειτα σχημάτισε έναν αριθμό.

«Κύριε Γκόμπι;» είπε σε λίγο. «Εδώ Ηρακλής Πουαρό. Είστε πολύ απασχολημένος αυτή τη στιγμή;»

«Μέτρια», είπε η φωνή του κυρίου Γκόμπι. «Μέτρια προς ικανοποιητικά. Αλλά για να σας εξυπηρετήσω, κύριε Πουαρό, αν είστε βιαστικός, όπως είστε συνήθως... λοιπόν, δε θα έλεγα ότι οι νέοι που έχω στη δούλεψή μου δεν μπορούν να διαχειριστούν στο μεγαλύτερο ποσοστό ό,τι έχουμε για την ώρα. Βέβαια, δεν είναι εύκολο να βρεθούν καλοί νέοι όπως άλλοτε. Έχουν πολύ μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους σήμερα. Νομίζουν πως τα ξέρουν όλα προτού αρχίσουν να μαθαίνουν. Όμως δεν μπορείς να περιμένεις από τους νέους τη σοφία των μεγαλύτερων. Θα χαιρόμουν να τεθώ στη διάθεσή σας, κύριε Πουαρό. Ίσως μπορώ να βάλω ένα δυο από τα καλύτερα παλικάρια μου στη δουλειά. Να υποθέσω πως πρόκειται για το συνηθισμένο; Συλλογή πληροφοριών;»

Κουνούσε το κεφάλι του και άκουγε ενόσω ο Πουαρό τού εξηγούσε λεπτομερώς τι ακριβώς ήθελε να κάνει. Αφού τελείωσε με τον κύριο Γκόμπι, ο Πουαρό τηλεφώνησε στη Σκότλαντ Γαρντ και,

* Α, αυτό, για παράδειγμα, όχι! (Σ.τ.Μ.)

σε εύλογο χρόνο, συνδέθηκε με έναν φίλο του. Αφού άκουσε κι αυτός με τη σειρά του τι ήθελε ο Πουαρό, απάντησε:

«Δε θέλεις και πολλά, έτσι; Οποιοσδήποτε φόνος, οπουδήποτε. Χρόνος, τόπος και θύμα, άγνωστα. Ακούγεται λίγο σαν να γυρεύεις ψύλλους στ' άχυρα, αν θες τη γνώμη μου, παλιόφιλε». Και πρόσθεσε με αποδοκιμασία: «Πραγματικά, φαίνεται να έχεις πλήρη άγνοια!»

Στις 4.15 το ίδιο απόγευμα ο Πουαρό καθόταν στο σαλόνι της κυρίας Όλιβερ, απολαμβάνοντας ένα μεγάλο φλιτζάνι σοκολάτα με αφράτη σαντιγί, που η οικοδέσποινά του είχε μόλις τοποθετήσει σε ένα τραπεζάκι δίπλα του, προσθέτοντας κι ένα μικρό πιάτο γεμάτο με μπισκότα σαβαγιάρ.

«Chère Madame, είστε πολύ καλή». Κοίταξε πάνω από το φλιτζάνι του με αμυδρή έκπληξη την κόμμωση της κυρίας Όλιβερ και επίσης την καινούργια ταπετσαρία στους τοίχους της. Και τα δύο ήταν καινούργια γι' αυτόν. Την τελευταία φορά που είδε την κυρία Όλιβερ η κόμμωσή της ήταν λιτή και αυστηρή. Τώρα επεδείκνυε πλούσιες μπούκλες και δαχτυλίδια που στόλιζαν σε περίτεχνη διάταξη όλο το κεφάλι της. Ο χλιδάτος πλούτος της ήταν, όπως υποπτεύτηκε, σε μεγάλο βαθμό τεχνητός. Αναρωτήθηκε μέσα του πόσες τούφες μαλλιών μπορεί να έπεφταν αναπάντεχα, αν η κυρία Όλιβερ αναστατωνόταν ξαφνικά, όπως ήταν η συνήθειά της. Όσο για την ταπετσαρία...

«Αυτά τα κεράσια είναι καινούργια;» έδειξε με το κουταλάκι του. Ήταν, είχε την αίσθηση, μάλλον σαν να βρισκόταν σε περιβόλι με κερασιές.

«Είναι πάρα πολλά, νομίζετε;» είπε η κυρία Όλιβερ. «Είναι τόσο δύσκολο να είσαι βέβαιος από πριν με το σχέδιο της ταπετσαρίας. Νομίζετε πως η παλιά μου ήταν καλύτερη;»

Ο Πουαρό πήγε νοερά πίσω σε αυτό που θυμόταν αμυδρά σαν άπειρα ζωηρόχρωμα τροπικά πουλιά μέσα σε δάσος. Ένωσε την

τάση να σχολιάσει *Plus ça change, plus c'est la même chose**, αλλά συγκρατήθηκε.

«Και τώρα», είπε η κυρία Όλιβερ, καθώς ο καλεσμένος της έβαλε ξανά το φλιτζάνι του στο πιατάκι του και κάθισε πίσω με έναν στεναγμό ικανοποίησης, σκουπίζοντας τα υπολείμματα της σαντιγί από το μουστάκι του, «πείτε μου, τι συμβαίνει;»

«Αυτό μπορώ να σας το πω πολύ απλά. Σήμερα το πρωί ήρθε να με δει ένα κορίτσι. Εγώ υπέδειξα ότι θα μπορούσε να κλείσει ραντεβού. Έχει κανείς τη ρουτίνα του... καταλαβαίνετε. Μου μήνυσε με τον υπηρέτη μου πως ήθελε να με δει αμέσως, επειδή νόμιζε πως είχε διαπράξει φόνο».

«Πολύ περίεργο αυτό. Δεν ήξερε;»

«Ακριβώς! C'est inouï!** Έτσι, έδωσα εντολή στον Ζορζ να την περάσει μέσα. Στάθηκε εκεί! Αρνήθηκε να καθίσει. Στάθηκε απλά εκεί και με κοιτούσε σαν χαζή. Προσπάθησα να την ενθαρρύνω. Τότε είπε ξαφνικά πως άλλαξε γνώμη. Είπε πως δεν ήθελε να φανεί αγενής, αλλά... τι νομίζετε πως είπε; Ότι είμαι πολύ γέρος...»

Η κυρία Όλιβερ βιάστηκε να προφέρει λόγια παρηγοριάς. «Ω, καλά, έτσι είναι τα κορίτσια. Οποιοδήποτε πάνω από τα τριάντα πέντε τον θεωρούν με το ένα πόδι στον τάφο. Δεν έχουν λογική τα κορίτσια, πρέπει να το καταλάβετε αυτό».

«Με πλήγωσε», είπε ο Ηρακλής Πουαρό.

«Λοιπόν, εγώ στη θέση σας δε θα στενοχωριόμουν. Βέβαια, ήταν πολύ αγενές αυτό που είπε».

«Αυτό δεν έχει σημασία. Και δεν είναι μόνο τα αισθήματά μου. Ανησυχώ. Ναι, ανησυχώ».

«Τέλος πάντων, εγώ, αν ήμουν στη θέση σας, θα το ξεχνούσα εντελώς», τον συμβούλεψε η κυρία Όλιβερ χαλαρά.

«Δεν καταλαβαίνετε. Ανησυχώ γι' αυτή την κοπέλα. Ήρθε σ' εμένα για βοήθεια. Ύστερα αποφάσισε πως είμαι πολύ γέρος.

* Όσο πιο πολύ αλλάζει τόσο πιο ίδιο μένει. (Σ.τ.Μ.)

** Είναι ανήκουστο! (Σ.τ.Μ.)

Πολύ γέρος για να της φανώ χρήσιμος. Έκανε λάθος, φυσικά, αυτό εννοείται, κι έπειτα απλά το έβαλε στα πόδια. Αλλά σας διαβεβαιώ πως αυτό το κορίτσι χρειάζεται βοήθεια».

«Εγώ δε νομίζω πως χρειάζεται πραγματικά βοήθεια», είπε η κυρία Όλιβερ κατευναστικά. «Τα κορίτσια μεγαλοποιούν τα πράγματα».

«Όχι. Κάνετε λάθος. Χρειάζεται βοήθεια».

«Δεν πιστεύετε πως έκανε πραγματικά φόνο...»

«Γιατί όχι; Η ίδια είπε πως έκανε».

«Ναι, μα...» Η κυρία Όλιβερ σταμάτησε. «Είπε ότι μπορεί να έχει κάνει», συνέχισε αργά. «Τι μπορεί, όμως, να εννοεί με αυτό;»

«Ακριβώς. Δε βγάζει κανένα νόημα».

«Ποιον δολοφόνησε ή νόμιζε πως δολοφόνησε;»

Ο Πουαρό σήκωσε τους ώμους.

«Και γιατί δολοφόνησε κάποιον;»

Πάλι ο Πουαρό σήκωσε τους ώμους.

«Βέβαια, θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε». Η κυρία Όλιβερ άρχισε να λάμπει, καθώς έβαλε την πάντα γόνιμη φαντασία της να δουλέψει. «Μπορεί να πάτησε κάποιον με το αυτοκίνητό της και να μη σταμάτησε. Μπορεί να της επιτέθηκε κάποιος άντρας, να πάλεψε μαζί του και να κατάφερε να τον σπρώξει στον γκρεμό. Μπορεί να έδωσε σε κάποιον λάθος φάρμακο. Μπορεί να πήγε σε κανένα από αυτά τα πάρτι των αναρχικών και να τσακώθηκε με κάποιον. Μπορεί να συνήλθε και να ανακάλυψε ότι είχε μαχαιρώσει κάποιον. Μπορεί...»

«Assez, madame, assez!»*

Όμως η κυρία Όλιβερ είχε πάρει φόρα.

«Μπορεί να ήταν νοσοκόμα σε χειρουργείο και να χορήγησε λάθος αναισθητικό ή...» Σταμάτησε απότομα, ανυπόμονη ξαφνικά για σαφέστερες πληροφορίες. «Πώς ήταν;»

Ο Πουαρό σκέφτηκε για μια στιγμή.

* Αρκετά, μαντάμ, αρκετά! (Σ.τ.Μ.)

«Μια άχαρη Οφηλία».

«Ω Θεέ μου», είπε η κυρία Όλιβερ. «Είναι σαν να τη βλέπω μπροστά μου όταν το λέτε αυτό. Τι περίεργο...»

«Δεν είναι ικανή», είπε ο Πουαρό. «Έτσι τη βλέπω εγώ. Δεν είναι κάποια που μπορεί να αντεπεξέλθει στις δυσκολίες. Δεν είναι απ' αυτές που προβλέπουν τους κινδύνους που θα έρθουν. Είναι κάποια που θα την κοιτάξουν οι άλλοι και θα πουν: *θέλουμε ένα θύμα. Αυτή μας κάνει*».

Μα, η κυρία Όλιβερ δεν άκουγε πια. Έσφιγγε τις πλούσιες μπούκλες της και με τα δυο της χέρια, μια χειρονομία γνώριμη στον Πουαρό.

«Σταθείτε!» φώναξε με απροσδιόριστη αγωνία. «Σταθείτε!»

Ο Πουαρό περίμενε με τα φρύδια υψωμένα.

«Δε μου είπατε το όνομά της», είπε η κυρία Όλιβερ.

«Δε μου το είπε. Ατυχές, συμφωνώ μαζί σας».

«Περιμένετε!» ικέτησε η κυρία Όλιβερ, πάλι με την ίδια αγωνία.

Χαλάρωσε το σφίξιμο στο κεφάλι της και έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό.

Τρίχες ξέφυγαν από τη θέση τους και έπεσαν στους ώμους της, ενώ μια σούπερ αυτοκρατορική μπούκλα αποσπάστηκε τελείως και κατρακύλησε στο πάτωμα. Ο Πουαρό τη μάζεψε και την ακούμπησε διακριτικά στο τραπέζι.

«Λοιπόν!» είπε η κυρία Όλιβερ, έχοντας ξαφνικά ηρεμήσει. Έσπρωξε μια δυο φουρκέτες στη θέση τους και κούνησε το κεφάλι ενώ σκεφτόταν. «Ποιος μίλησε σε αυτήν την κοπέλα για εσάς, κύριε Πουαρό;»

«Κανείς, απ' όσο γνωρίζω. Χωρίς αμφιβολία, είχε ακούσει για μένα, φυσικά».

Η κυρία Όλιβερ σκέφτηκε πως το *φυσικά* δεν ήταν καθόλου η σωστή λέξη. Το σίγουρο ήταν πως ο ίδιος ο Πουαρό ήταν βέβαιος πως τον ήξεραν όλοι. Στην πραγματικότητα, πάρα πολλοί άνθρωποι θα σε κοιτούσαν ανέκφραστα, αν αναφερόταν το όνομα του Ηρακλή Πουαρό – ειδικά η νεότερη γενιά. *Όμως πώς να του το πω*

αυτό, σκέφτηκε η κυρία Όλιβερ, με τρόπο που να μην τον πληγώσω; «Νομίζω πως κάνετε λάθος», συνέχισε. «Τα κορίτσια... δηλαδή τα κορίτσια και οι νεαροί... δεν ξέρουν και πολλά για ντετέκτιβ και τέτοια πράγματα. Δεν τους έχουν ακουστά».

«Όλοι θα πρέπει να έχουν ακουστά τον Ηρακλή Πουαρό», είπε ο Πουαρό με απόλυτη σιγουριά.

Ήταν ένα από τα πράγματα που πίστευε ακράδαντα ο Ηρακλής Πουαρό.

«Μα, έχουν όλοι τόσο ελλιπή μόρφωση σήμερα...» σχολίασε η κυρία Όλιβερ. «Πραγματικά, τα μόνα ονόματα που ξέρουν είναι ονόματα ποπ τραγουδιστών ή συγκροτημάτων ή ντισκ τζόκεϊ... τέτοιου είδους πράγματα. Αν χρειάζεσαι κάποιον ειδικό, εννοώ έναν γιατρό ή έναν ντετέκτιβ ή κάποιον οδοντίατρο... ε, λοιπόν, τότε θα ρωτούσες κάποιον: *Ποιος είναι ο κατάλληλος ειδικός να πάω;* Και ο άλλος θα σου έλεγε: *Αγαπητή μου, πρέπει να πας σ' εκείνον τον καταπληκτικό άνθρωπο στην Κουίν Ανς Στριτ, γυρίζει το πόδι σου τρεις φορές γύρω από το κεφάλι σου και γίνεσαι καλά ή Κάποια στιγμή μου έκλειψαν όλα μου τα διαμάντια και ο Χένρι θα γινόταν έξαλλος, οπότε δεν μπορούσα να πάω στην αστυνομία, όμως υπάρχει ένας ντετέκτιβ... απλά μαγικός και πολύ διακριτικός... τα βρήκε, μου τα επέστρεψε και ο Χένρι δεν κατάλαβε ποτέ τίποτα.* Έτσι γίνεται συνήθως. Κάποιος έστειλε το κορίτσι σ' εσάς».

«Πολύ αμφιβάλλω».

«Δεν το ξέρετε μέχρι να το μάθετε. Και θα το μάθετε τώρα. Το θυμήθηκα μόλις τώρα. Εγώ έστειλα αυτό το κορίτσι σ' εσάς».

Ο Πουαρό έμεινε να την κοιτάζει. «Εσείς; Και γιατί δεν το είπατε αμέσως;»

«Επειδή μόλις τώρα το θυμήθηκα... όταν μιλήσατε για Οφελία... μακριά μαλλιά που φαίνονται βρεγμένα, και μάλλον άχαρη. Έμοιαζε με την περιγραφή κάποιας που είχα δει αρκετά πρόσφατα. Και έπειτα θυμήθηκα ποια ήταν».

«Ποια είναι;»

«Στην πραγματικότητα, δεν ξέρω το όνομά της, αλλά μπορώ εύ-

κολα να το μάθω. Συζητούσαμε για ιδιωτικούς ντετέκτιβ και τέτοια, και της μίλησα για εσάς και για μερικά από τα καταπληκτικά πράγματα που έχετε κάνει».

«Και της δώσατε τη διεύθυνσή μου;»

«Όχι... και βέβαια δεν της την έδωσα. Δεν είχα ιδέα πως ήθελε ντετέκτιβ ή οτιδήποτε τέτοιο. Νόμιζα ότι απλά μιλούσαμε. Ωστόσο, ανέφερα το όνομά σας κάμποσες φορές και βέβαια θα ήταν εύκολο να σας ψάξει στον τηλεφωνικό κατάλογο και να έρθει».

«Μιλούσατε για φόνο;»

«Μήπως θυμάμαι; Δεν ξέρω καν πώς φτάσαμε να συζητάμε για ντετέκτιβ... εκτός... ναι, ίσως αυτή ήταν που ξεκίνησε το θέμα...»

«Πείτε μου, λοιπόν, πείτε μου ότι μπορείτε... έστω κι αν δεν ξέρετε το όνομά της... πείτε μου όλα όσα ξέρετε γι' αυτήν».

«Λοιπόν, ήταν το προηγούμενο Σαββατοκύριακο. Έμεινα στους Λόριμερ. Αυτοί δεν εμπλέκονται πέρα από το γεγονός ότι με πήραν μαζί τους σε κάποιους φίλους τους για ποτό. Υπήρχαν κάμποσα άτομα εκεί κι εγώ δε διασκέδαζα και πολύ, επειδή, όπως ξέρετε, δε μου αρέσει πραγματικά να πίνω, κι έτσι οι άνθρωποι πρέπει πάντα να βρίσκουν κάποιο αναψυκτικό για μένα, πράγμα που μάλλον καταντά πρόβλημα γι' αυτούς. Κι έπειτα μου λένε διάφορα... ξέρετε... πόσο τους αρέσουν τα βιβλία μου και πόσο λαχταρούσαν να με γνωρίσουν, κι όλα αυτά με κάνουν να νιώθω αναστατωμένη και μάλλον ανόητη. Όμως καταφέρνω, λίγο πολύ, να τα βγάλω πέρα. Και λένε πόσο αγαπούν τον Σβεν Γέρσον, τον απαίσιο ντετέκτιβ μου. Αν ήξεραν πόσο τον σιχαίνομαι! Μα, ο εκδότης μου λέει πάντα πως δεν πρέπει να το λέω αυτό. Τέλος πάντων, φαντάζομαι πως η συζήτηση για τους ντετέκτιβ στην πραγματική ζωή προέκυψε από όλο αυτό, κι εγώ μίλησα λίγο για εσάς, κι αυτή η κοπέλα στεκόταν εκεί γύρω και άκουγε. Όταν είπατε *μια άχαρη Οφηλία*, κάπως μου έκανε κλικ. Σκέφτηκα: *Ποια μου θυμίζει τώρα αυτό; Και ύστερα θυμήθηκα: Φυσικά. Το κορίτσι στο πάρτι εκείνη τη μέρα.* Έχω τη γνώμη πως ήταν εκεί, εκτός κι αν την μπερδεύω με κάποια άλλη κοπέλα».

Ο Πουαρό αναστέναξε. Με την κυρία Όλιβερ πάντα χρειαζόταν πολλή υπομονή.

«Ποιοι ήταν αυτοί οι άνθρωποι με τους οποίους πήγατε να πιείτε το ποτό;»

«Τρεφούζις είναι το όνομά τους, νομίζω... εκτός κι αν ήταν Τρέχερν. Κάτι τέτοιο... Πλούσιος είναι. Μεγιστάνας. Κάτι κάνει εκεί στο Σίτι, αλλά έχει περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στη Νότιο Αφρική...»

«Έχει σύζυγο;»

«Ναι. Μια πολύ όμορφη γυναίκα. Πολύ νεότερη απ' αυτόν. Πλούσια χρυσαφένια μαλλιά. Είναι η δεύτερη σύζυγος. Η κόρη του είναι από την πρώτη σύζυγο. Υπάρχει κι ένας θείος με αμέτρητους αιώνες στην πλάτη του. Μάλλον κουφός. Είναι τρομερά διαπρεπής... σειρές τίτλων πίσω από το όνομά του. Ναύαρχος ή αντιπέραρχος ή κάτι τέτοιο. Είναι και αστρονόμος, νομίζω. Τέλος πάντων, έχει ένα μεγάλο τηλεσκόπιο που εξέχει από τη στέγη. Αν και υποθέτω πως μπορεί να είναι απλά ένα κόμπι. Υπάρχει επίσης και μια ξένη κοπέλα εκεί, που κάπως... τρέχει πίσω από τον γεμάτο ζωή ηλικιωμένο. Πηγαίνει στο Λονδίνο μαζί του και φροντίζει, πιστεύω, να μην τον πατήσουν τα αυτοκίνητα. Μάλλον όμορφη...»

Ο Πουαρό οργάνωσε τις πληροφορίες που του έδωσε η κυρία Όλιβερ, βιάζοντας μάλλον σαν ανθρώπινος υπολογιστής.

«Στο σπίτι μένουν λοιπόν ο κύριος και η κυρία Τρεφούζις...»

«Δεν είναι Τρεφούζις... τώρα το θυμήθηκα, είναι Ριστάρικ».

«Αυτός είναι εντελώς διαφορετικός τύπος ονόματος».

«Ναι, είναι. Είναι όνομα από την Κορνουάλη, έτσι δεν είναι;»

«Μένουν λοιπόν εκεί ο κύριος και η κυρία Ριστάρικ, ο διαπρεπής ηλικιωμένος θείος... Ριστάρικ τον λένε κι αυτόν;»

«Τον λένε σερ Ρόντρικ κάτι».

«Και υπάρχει η οικιακή βοηθός ή ό,τι είναι, τέλος πάντων... και η κόρη... Άλλα παιδιά;»

«Δε νομίζω, αν και πραγματικά δεν ξέρω. Η κόρη δε μένει στο σπίτι, παρεμπιπτόντως. Ήταν εκεί μόνο για το Σαββατοκύριακο. Δεν

τα πηγαίνει καλά με τη θετή μητέρα, υποθέτω. Έχει βρει δουλειά στο Λονδίνο και είναι τιμημένη με έναν νεαρό τον οποίο δε συμμαθούν και πολύ, όπως καταλαβαίνω».

«Φαίνεται να ξέρετε πολλά για την οικογένεια».

«Ε, εντάξει, μαθαίνει κανείς πράγματα. Οι Λόριμερ είναι σπουδαίοι... συζητητές. Πάντα φλυαρούν για τον έναν ή για τον άλλον. Ακούς πολλά κουτσομπολιά για τους ανθρώπους ολόγυρα. Μερικές φορές, όμως, τους μπερδεύεις. Κατά πάσα πιθανότητα τους έχω μπερδέψει. Μακάρι να μπορούσα να θυμηθώ το μικρό όνομα εκείνης της κοπέλας. Κάτι που έχει σχέση με ένα τραγούδι... Θόρα; *Μίλα μου, θόρα*... Θόρα, θόρα... κάτι τέτοιο... Η Μάιρα; *Μάιρα, ω Μάιρα, η αγάπη μου είναι όλη για σένα*... κάτι τέτοιο. *Ονειρεύτηκα πως κατοικούσα σε μαρμάρινες αίθουσες*. Νόρμα; Η μήπως εννοώ Μαριτάνα; Νόρμα... Νόρμα Ριστάρικ.* Αυτό είναι, είμαι σίγουρη». Και πρόσθεσε ξεκάρφωτα: «Είναι το τρίτο κορίτσι».

«Νόμιζα πως είπατε ότι ήταν μοναχοπαίδι».

«Μοναχοπαίδι είναι... ή έτσι νομίζω».

«Τότε τι εννοείτε όταν λέτε πως είναι το τρίτο κορίτσι;»

«Για όνομα του Θεού, δεν ξέρετε τι είναι το τρίτο κορίτσι; Δε διαβάζετε τους *Τάιμς*;»

«Διαβάζω τις γεννήσεις, τους θανάτους και τους γάμους. Και τα άρθρα που βρίσκω ενδιαφέροντα».

«Όχι, εννοώ την πρώτη σελίδα με τις αγγελίες. Μόνο που δεν είναι στην πρώτη πια. Γι' αυτό σκέφτομαι ν' αρχίσω να παίρνω κάποια άλλη εφημερίδα. Θα σας δείξω».

Πήγε σε ένα βοηθητικό τραπεζάκι και άρπαξε τους *Τάιμς*, ξε-

* Το δύο πρώτα τραγούδια είναι λαϊκά, της πρώτης δεκαετίας του 20ού αιώνα. Τα λόγια *Ονειρεύτηκα πως κατοικούσα σε μαρμάρινες αίθουσες* ανήκουν σε άρια της όπερας *The Bohemian Girl* (1843) του Ιρλανδού συνθέτη Μίκαελ Ουίλιαμ Μπάλφε. Η *Νόρμα* είναι η περίφημη όπερα του Μπελίνι και η *Μαριτάνα* (1873) όπερα του Ιρλανδού συνθέτη Ουίλιαμ Βίνσεντ Γουάλας. (Σ.τ.Μ.)

φύλλισε την εφημερίδα και του την πρόσφερε. «Ορίστε, κοιτάξε. “ΤΡΙΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ για άνετο διαμέρισμα δευτέρου ορόφου, ιδιωτικό δωμάτιο, κεντρική θέρμανση, Ερλς Κορτ”. “Ζητείται τρίτο κορίτσι για να μοιραστεί διαμέρισμα. Πέντε γκινέες τη βδομάδα, ιδιωτικό δωμάτιο”. “Ζητείται 4ο κορίτσι. Ρίτζεντς Παρκ. Ιδιωτικό δωμάτιο”. Είναι ο τρόπος που αρέσει στις κοπέλες να ζουν σήμερα. Καλύτερα από οικότροφοι ή σε κάποιο χόστελ. Το πρώτο κορίτσι πιάνει ένα επιπλωμένο διαμέρισμα και μετά μοιράζεται το νοίκι. Το δεύτερο κορίτσι είναι συνήθως κάποια φίλη. Έπειτα βρίσκουν ένα τρίτο κορίτσι βάζοντας αγγελία, αν δε γνωρίζουν κάποιο. Και, όπως βλέπετε, πολύ συχνά καταφέρνουν να στριμώξουν κι ένα τέταρτο κορίτσι. Το πρώτο κορίτσι παίρνει το καλύτερο δωμάτιο, το δεύτερο πληρώνει μάλλον λιγότερα, το τρίτο ακόμα λιγότερα και μένει σε μια τρύπα. Κανονίζουν μεταξύ τους ποια θα έχει το διαμέρισμα δικό της ποια νύχτα τη βδομάδα... ή κάτι τέτοιο. Λειτουργεί αρκετά καλά».

«Και πού ακριβώς στο Λονδίνο μένει το κορίτσι που ενδέχεται να ονομάζεται Νόρμα;»

«Όπως σας είπα, στην πραγματικότητα δεν ξέρω τίποτα γι' αυτήν».

«Θα μπορούσατε να μάθετε;»

«Ω, ναι, πιστεύω πως θα είναι αρκετά εύκολο».

«Είστε βέβαιη πως δεν υπήρξε κάποια συζήτηση, κάποια αναφορά κάποιου αναπάντεχου θανάτου;»

«Εννοείτε θανάτου στο Λονδίνο... ή στο σπίτι των Ριστάρικ;»

«Και στα δύο».

«Δεν το νομίζω. Να δω τι μπορώ να σκαλίσω;»

Τα μάτια της κυρίας Όλιβερ άστραψαν από ενθουσιασμό. Έμπαινε πια στο πνεύμα της υπόθεσης.

«Θα σας ήμουν ευγνώμων».

«Θα τηλεφωνήσω στους Λόριμερ. Και τώρα μάλιστα, η ώρα δεν είναι ακατάλληλη, εξάλλου». Πήγε προς το τηλέφωνο. «Θα πρέπει να σκεφτώ λόγους και συνθήκες... ίσως να σκαρφιστώ κάτι...»

Κοίταξε προς τον Πουαρό μάλλον αβέβαια.

«Μα, φυσικά, αυτό είναι σίγουρο. Είστε γυναίκα με φαντασία, δε θα δυσκολευτείτε καθόλου. Ομως όχι κάτι πάρα πολύ υπερβολικό, καταλαβαίνετε. Αυτοσυγκράτηση!»

Η κυρία Όλιβερ του έριξε μια γρήγορη ματιά, δείχνοντας πως καταλαβαίνει.

Πήρε το κέντρο και ζήτησε τον αριθμό που ήθελε. Γυρίζοντας το κεφάλι της, ψιθύρισε: «Έχετε μολύβι και χαρτί ή σημειωματάριο... κάτι για να γράψετε ονόματα ή διευθύνσεις ή μέρη;»

Ο Πουαρό είχε ήδη το σημειωματάριό του έτοιμο και κούνησε το κεφάλι του καθισχαστικά.

Η κυρία Όλιβερ γύρισε πάλι στο ακουστικό που κρατούσε, και άρχισε να μιλάει. Ο Πουαρό άκουσε με προσοχή τη μονόπλευρη τηλεφωνική συνομιλία.

«Χαίρετε. Μπορώ να μιλήσω στην... Α, εσύ είσαι Ναόμι. Αριάδνη Όλιβερ εδώ. Α, ναι... δηλαδή, ήταν μάλλον πολύς κόσμος... Α, εννοείς τον ζωηρό παππού; Όχι, το ξέρεις... Τυφλός; Νόμιζα πως θα πήγαινε στο Λονδίνο με τη μικρούλα την ξένη... Ναι, θα πρέπει να είναι μάλλον ανησυχητικό γι' αυτούς μερικές φορές... ωστόσο φαίνεται να τα καταφέρνει μαζί του αρκετά καλά... Ένας από τους λόγους που σου τηλεφωνώ είναι για να σε ρωτήσω ποια είναι η διεύθυνση του κοριτσιού. Όχι, τη νεαρή Ριστάρικ εννοώ... κάπου στο Σάουθ Κεν, σωστά; Ή μήπως ήταν Νάιτσομπριτζ; Τέλος πάντων, της υποσχέθηκα ένα βιβλίο κι έγγραφα τη διεύθυνση, αλλά φυσικά την έχασα, ως συνήθως. Δεν μπορώ καν να θυμηθώ το όνομά της. Είναι θόρα ή Νόρμα; Ναι, Νόρμα θυμόμουν κι εγώ... Περίμενε μια στιγμή, θα πάρω ένα μολύβι... Ναι, είμαι έτοιμη... Μποροντίν Μάνσιονς 67... Ξέρω... εκείνη η μεγάλη πολυκατοικία που μοιάζει μάλλον με τη φυλακή Γουόρμγουντ Σκραμπς... Ναι, πιστεύω πως τα διαμερίσματα είναι πολύ άνετα, με κεντρική θέρμανση και όλα τα σχετικά... Ποιες είναι οι άλλες δύο κοπέλες με τις οποίες συγκατοικεί; Φίλες της ή από αγγελία; Η Κλόντια Ρις-Χόλαντ... ο πατέρας της είναι ο βουλευτής, έτσι; Η άλλη ποια είναι; Όχι, δε θα ήξερες, υποθέτω... είναι πολύ καλή κι αυτή, φαντάζομαι... Τι κάνουν

όλες; Φαίνεται να είναι γραμματείς, δε συμφωνείς; Α, η άλλη κοπέλα είναι διακοσμήτρια εσωτερικών χώρων, νομίζεις, ή κάτι σχετικό με γκαλερί. Όχι, Ναόμι, φυσικά δε θέλω πραγματικά να μάθω... απλά αναρωτιέται κανείς... τι κάνουν οι κοπέλες σήμερα. Δηλαδή, για μένα είναι χρήσιμο να ξέρω λόγω των βιβλίων μου... Πρέπει να είμαι ενημερωμένη... Τι ήταν αυτό που μου είπες για το αγόρι της; Ναι, ωστόσο είναι τόσο ανήμπορος κανείς, έτσι δεν είσαι; Θέλω να πω, τα κορίτσια κάνουν αυτό ακριβώς που θέλουν... Δείχνει πολύ απαίσιος; Είναι ένας αξύριστος, βρόμικος τύπος; Α, αυτός ο τύπος των νέων... μπροκάρ γιλέκα και μακριά κατσαρά μαλλιά... που πέφτουν στους ώμους τους... ναι, πολύ δύσκολο να πεις με σιγουριά αν είναι κορίτσια ή αγόρια, δε συμφωνείς; Ναι, πραγματικά μοιάζουν με Βαν Ντάικ* μερικές φορές, αν είναι όμορφοι... Τι είπες; Ο Άντριου Ριστάρικ τον μισεί; Ναι, συνήθως έτσι είναι οι άντρες... Η Μέρι Ριστάρικ; Να σου πω, υποθέτω πως οι νέοι δεν τα πάνε και πολύ καλά με τους θετούς γονείς τους. Φαντάζομαι θα ήταν ευγνώμων που το κορίτσι βρήκε δουλειά στο Λονδίνο. Τι εννοείς όταν λες πως ο κόσμος λέει διάφορα; Μπα, δεν μπορούσαν να βρουν ποιο ήταν το πρόβλημά της; Ποιος το είπε; Ναι, μα τι κουκούλωσαν; Α... μια νοσοκόμα; Μίλησε στην γκουβερνάντα των Τζένερες; Εννοείς τον σύζυγό της; Α, κατάλαβα... Οι γιατροί δεν μπορούσαν να βρουν... Όχι, αλλά ο κόσμος είναι πολύ κακός. Συμφωνώ μαζί σου. Αυτά τα πράγματα είναι συνήθως εντελώς αναληθή... Α, γαστρικό, έτσι; Μα, τι γελοίο... Εννοείς πως κάποιος είπαν ότι ο πώς τον λένε... ο Άντριου... Εννοείς πως θα ήταν εύκολο με όλα αυτά τα ζιζανιοκτόνα τριγύρω... Ναι, μα γιατί; Θέλω να πω, δεν είναι η περίπτωση μιας συζύγου που τη μισούσε για χρόνια... είναι η δεύτερη σύζυγος... και πολύ νεότερη από αυτόν και όμορφη... Ναι, υποθέτω πως αυτό θα ήταν πιθανό... αλλά γιατί να θέλει να το κάνει η ξένη κοπέλα; Εννοείς ότι

* Με τους περίτεχνα ντυμένους άντρες στους πίνακες του Φλαμανδού μπαρόκ ζωγράφου Άντονι Βαν Ντάικ (1599-1641). [Σ.τ.Μ.]

μπορεί να αγανάκτησε με πράγματα που της είπε η κυρία Ριστάρικ... Είναι πολύ ελκυστικό κορίτσι... υποθέτω πως μπορεί να γυάλισε του Άντριου... τίποτα σοβαρό, φυσικά... αλλά αυτό μπορεί να ενόχλησε τη Μέρι και ύστερα μπορεί να επιτέθηκε λεκτικά στην κοπέλα και...»

Με την άκρη του ματιού της η κυρία Όλιβερ αντιλήφθηκε τον Πουαρό να της κάνει με μανία νοήματα.

«Μια στιγμή, αγάπη μου», είπε η κυρία Όλιβερ στο τηλέφωνο. «Είναι ο φούρναρης». Ο Πουαρό έδειχνε προσβεβλημένος. «Περίμενε».

Άφησε κάτω το ακουστικό, διέσχισε βιαστικά το δωμάτιο και στρίμωξε τον Πουαρό στη γωνιά της τραπεζαρίας.

«Ναι;» ζήτησε να μάθει με κομμένη την ανάσα.

«Φούρναρης!» είπε ο Πουαρό με περιφρόνηση. «Εγώ!»

«Τι να κάνω, έπρεπε να σκεφτώ κάτι γρήγορα. Γιατί μου κάνετε νοήματα; Καταλάβετε τι...»

Ο Πουαρό την έκοψε στη μέση.

«Θα μου πείτε σε λίγο. Ξέρω αρκετά. Αυτό που θέλω να κάνετε είναι, με τις γρήγορες δυνάμεις αυτοσχεδιασμού που διαθέτετε, να κανονίσετε να επισκεφτώ με κάποιο αληθοφανές πρόσχημα τους Ριστάρικ... ένας παλιός σας φίλος, που θα έρθει σε λίγο στην περιοχή. Ίσως θα μπορούσατε να πείτε...»

«Αφήστε το πάνω μου. Θα σκεφτώ κάτι. Θα δώσετε ψεύτικο όνομα;»

«Ασφαλώς όχι. Ας προσπαθήσουμε να μη δώσουμε στόχο».

Η κυρία Όλιβερ κούνησε το κεφάλι και γύρισε βιαστικά στο παρτημένο τηλέφωνο.

«Ναόμι; Δεν μπορώ να θυμηθώ τι λέγαμε. Γιατί έρχεται πάντα κάτι να σε διακόψει ακριβώς την ώρα που έχεις πιάσει μια ωραία κουβεντούλα; Πρώτα απ' όλα, δεν μπορώ καν να θυμηθώ πια γιατί σου τηλεφώνησα... α, ναι... για τη διεύθυνση εκείνου του κοριτσιού, της Θόρα... της Νόρμα, εννοώ... και μου την έδωσες. Αλλά υπήρχε και κάτι άλλο που ήθελα να... α, το θυμήθηκα. Ένας παλιός

μου φίλος. Ένας συναρπαστικός τύπος. Ηρακλής Πουαρό είναι το όνομά του. Πρόκειται να μείνει πολύ κοντά στους Ριστάρικ και ανυπομονεί τρομερά να γνωρίσει τον ηλικιωμένο σερ Ρόντρικ. Γνωρίζει πολλά γι' αυτόν και τρέφει τρομερό θαυμασμό για τον ίδιο και για κάποια θαυμάσια ανακάλυψή του στον πόλεμο... ή κάτι επιστημονικό που έκανε... τέλος πάντων, ανυπομονεί να τον επισκεφθεί και να του υποβάλει τα σέβη του, έτσι το έθεσε. Νομίζεις πως θα υπάρχει πρόβλημα; Θα τους ειδοποιήσεις; Ναι, μάλλον θα εμφανιστεί ξαφνικά. Πες τους να τον βάλουν να τους πει μερικές υπέροχες ιστορίες κατασκοπείας... Αυτός... τι; Α, αυτοί που σου κουρεύουν το γκαζόν; Ναι, φυσικά πρέπει να κλείσεις. Αντίο».

Έβαλε το ακουστικό στη θέση του και σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα.

«Χριστέ μου, τι εξαντλητικό! Εντάξει ήταν;»

«Αρκετά καλό», είπε ο Πουαρό.

«Σκέφτηκα πως θα ήταν καλύτερα να το αποδώσω αποκλειστικά στον ηλικιωμένο άντρα. Έτσι θα καταφέρετε να τους δείτε όλους, πράγμα που φαντάζομαι είναι αυτό που θέλετε. Και πάντα μπορεί μια γυναίκα να είναι ασαφής, όταν αναφέρεται σε επιστημονικά θέματα, κι εσείς θα μπορέσετε να σκεφτείτε κάτι συγκεκριμένο, που να ακούγεται πιθανό, ως την ώρα που θα φτάσετε. Τώρα, θέλετε να ακούσετε τι μου έλεγε;»

«Υπάρχουν κουτσομπολιά, συμπεραίνω. Σχετικά με την υγεία της κυρίας Ριστάρικ;»

«Ακριβώς. Φαίνεται πως είχε κάποια μυστηριώδη ασθένεια... γαστρικής φύσεως... και οι γιατροί ήταν ανίκανοι να εντοπίσουν την αιτία. Την έστειλαν στο νοσοκομείο κι έγινε καλά, αλλά δε φάνηκε να υπάρχει κάποια πραγματική αιτία που να την προκάλεσε. Και πήγε σπίτι της και άρχισε να αρρωσταίνει ξανά, και πάλι οι γιατροί δεν μπορούσαν να βγάλουν άκρη. Και τότε ο κόσμος άρχισε να μιλάει. Μία μάλλον ανεύθνη νοσοκόμα το άρχισε, και η αδελφή της το είπε σε μια γειτόνισσα και η γειτόνισσα βγήκε για κάποια δουλειά και το είπε σε κάποια άλλη, σχολιάζοντας πόσο περίεργο

ήταν. Και ύστερα κάποιοι άρχισαν να λένε πως μπορεί να προσπαθεί να τη δηλητηριάσει ο άντρας της. Αυτά που πάντα λένε οι άνθρωποι... αλλά σε αυτήν την περίπτωση δε φαινόταν λογικό. Και μετά η Ναόμι κι εγώ αναρωτηθήκαμε για την κοπέλα συνοδό, είναι κάτι σαν γραμματέας και συνοδός του ηλικιωμένου άντρα, οπότε, πραγματικά, δεν υπάρχει κάποιος λόγος για τον οποίο θα χορηγούσε ζιζανιοκτόνο στην κυρία Ριστάρικ».

«Εγώ σας άκουσα να προτείνετε μερικούς».

«Τέλος πάντων, συνήθως υπάρχει κάτι πιθανό...»

«Φόνος επιθυμητός...» είπε σκεπτικός ο Πουαρό, «αλλά που δε διαπράχθηκε ακόμα».

«Eh bien, λοιπόν, είστε τρελή ή φαίνεστε τρελή ή νομίζετε πως είστε τρελή και πιθανόν να είστε τρελή».

Τρεις νέες γυναίκες μοιράζονται ένα διαμέρισμα στο Λονδίνο. Η πρώτη είναι μία ψυχρή αλλά αποτελεσματική ιδιαίτερα γραμματέας, η δεύτερη είναι καλλιτέχνις και η τρίτη διακόπτει τον Πουαρό την ώρα που παίρνει το πρωινό του –μπριός και ζεστή σοκολάτα– δηλώνοντας ότι είναι δολοφόνος και εξαφανίζεται αμέσως.

Ο χαρισματικός ντετέκτιβ μαθαίνει σιγά σιγά τις φήμες που σχετίζονται με το μυστηριώδες τρίτο κορίτσι, με την οικογένειά του, αλλά και με την εξαφάνισή του. Ωστόσο, χρειάζονται αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία προτού ο Πουαρό αποφανθεί αν είναι ένοχη, αθώα ή απλώς παράφρων.

2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24035